

ACUL DE GRAVURĂ al lui LUCA

2021

Un ghid de ucenicizare practică pentru
ucenicii lui Hristos din Biserica Harul Titan

Luca 7 - O privire de ansamblu

Cu speranța că am memorat predica lui Isus din podiș și că am meditat asupra cuvintelor Lui, cu dorința de a face ceea ce am învățat, continuăm călătoria uceniciei cu ajutorul lui Luca.

După ce a relatat Predica din podiș, Luca continuă cu prezentarea minunilor pe care le face Isus, menționând în capitolul 7 vindecarea unui sclav al centurionului roman din Capernaum, iar ca un punct culminant al lucrării de început din Galileea, învierea fiului văduvei din Nain. Reacția oamenilor în urma acestei învieri a ajuns până la Ioan Botezătorul care era în închisoare. În acest context, Luca relatează mărturia lui Isus despre Ioan, care era în același timp și o judecată rostită față de evreii care l-au respins atât pe Ioan, cât și pe Isus. Capitolul se încheie cu o lecție despre iertare și iubire, despre credință și mântuire, lecție pe care fariseul Simon este incapabil să o înțeleagă.

Luca 7:1-10 - Cutia biblică de rezonanță

Centurionii romani în viziunea lui Luca

Atât în evanghelia sa, cât și în *Faptele apostolilor*, Luca îi prezintă pe centurionii romani într-o lumină foarte pozitivă. Acest lucru ar putea să pară ciudat, dacă ne gândim la contextul iudaic al secolului I. Romanii stăpâneau peste Iudeea, cu ajutorul procuratorilor romani, care la rândul lor aveau la dispoziție legiuni de câte 6 000 de soldați împărțite, de asemenea, în subunități. O *centuria*, cea mai mică subunitate a unei legiuni, era formată din aproximativ o sută de soldați și era comandată de către un centurion. Armata romană era percepută, pe bună dreptate, drept cotropitoare, ostilă și demnă de dispreț și de ură. Crimele comise de zeloți împotriva romanilor stau drept mărturie a acestor resentimente pe care evreii le aveau față de soldații romani.

Cum se explică atunci faptul că Luca îi prezintă într-o lumină atât de favorabilă pe centurionii romani? Cel din Luca 7 este primul din scrierile lui Luca, iar Iulius, centurionul care îl are în pază pe Pavel în drumul spre Roma, este ultimul despre care citim în Fapte 27. În afară de acești doi centurioni, mai sunt amintiți și alții, cum ar fi cel de la răstignirea lui Isus, care depune mărturie despre Hristos, sau Corneliu, cel din Fapte 10.

O posibilă explicație pentru perspectiva favorabilă în care Luca îi prezintă pe acești romani este că el își scrie evanghelia și *Faptele apostolilor* pentru un demnitar roman, pentru Teofil. Cu toate acestea, nu-l putem bănuși pe Luca de cosmetizarea adevărului, ca să fie pe placul romanilor.

Mai degrabă Luca, cel care avea să scrie sub inspirație divină despre modul în care evanghelia a ajuns până la Roma, în inima Imperiului, dovedește încă din debutul evangheliei lui că Dumnezeu îi are în atenția Lui și pe romani. În timp ce evreii îl resping cu necredință pe Isus și cuvântul Lui, neevreii, atât romani, cât și greci, manifestă credință și încă o credință despre care Isus mărturisește că nici în Israel n-a regăsit. Reputația bună a centurionului din Capernaum este susținută de faptele lui evlavioase mărturisite chiar de aceia care, conform contextului de atunci, ar fi trebuit să-l urască, și anume de bătrânii iudeilor.

Textul biblic - Luca 7:1-10

Cu aceste informații în minte, citește și studiază Luca 7:1-10. Dacă dorești, poți să diagramezi textul pe o altă foaie de hârtie sau pur și simplu să subliniezi, folosind culori diferite, persoanele principale din text și acțiunile lor exprimate prin verbe, să încercuiești cuvintele de legătură sau locurile în care se petrece acțiunea.

După ce a sfârșit de rostit toate aceste cuvântări înaintea norodului, care-L asculta, Isus a intrat în Capernaum. Un sutaș avea un rob la care ținea foarte mult, și care era bolnav pe moarte. Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutașul a trimis la El pe niște bătrâni ai Iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui. Aceștia au venit la Isus, L-au rugat cu tot dinadinsul, și au zis: „Face să-i faci acest bine; căci iubește neamul nostru, și el ne-a zidit sinagoga.” Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El pe niște prieteni să-l spună: „Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci, zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: „Du-te!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!” și-l face.” Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș, S-a întors spre norodul, care mergea după El, și a zis: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare.” Când s-au întors acasă, trimișii au găsit sănătos pe robul care fusese bolnav.”

OBSERVĂ ————— **INTERPRETEAZĂ** ————— **CORELEAZĂ** ————— **APLICĂ**

Observă recitind textul care sunt persoanele și acțiunile lor. Pune întrebări textului și răspunde la ele: Unde se petrece acțiunea? Cine trimite la Isus pe cine și de ce?

Încearcă să faci un portret al centurionului roman din mărturia bătrânilor iudei despre el. (7:2-5)

Adaugă la acest portret alte caracteristici pe care le desprinzi din cuvintele rostite chiar de sutaș prin prietenii trimiși la Isus. (7:6-8)

Definitivează portretul sutașului prin ceea ce afli despre el chiar din cuvintele lui Isus. (7:9)

Interpretează și **corelează** cele relatate de Luca în acest pasaj și apoi extrage adevăruri și învățături despre puterea cuvintelor:

- puterea cuvintelor frumoase spuse despre cineva (v. 4-5)

- puterea cuvintelor rostite cu autoritate de un superior asupra unui subaltern (v. 6-8)

- puterea cuvintelor izvorâte din credință sau prin care se exprimă credința (v. 6, 7, 9).
-
-

Aplică la viața ta de ucenic adevărurile descoperite mai sus:

Povestește o situație în care cineva te-a vorbit de bine sau a depus o mărturie frumoasă despre tine. Cum te-ai simțit?

Povestește o întâmplare în care cuvintele cuiva te-au dărâmat cu o forță năprasnică.

Prin ce cuvinte și acțiuni se manifestă credința ta? Dă exemple concrete.

Menționează două-trei exemple de pasaje biblice care evidențiază autoritatea lui Isus la care poți apela în situații specifice, așa cum a făcut centurionul roman.

Un centurion roman care „iubește” neamul iudeu peste care ar trebui să stăpânească, care construiește sinagoga din Capernaum, care ține așa de mult la un sclav fără nicio valoare în vremea aceea, un centurion pentru care bătrânii iudeilor pledează în fața lui Isus era un centurion cu totul și cu totul deosebit.

Întrebarea este ce-l făcea deosebit? Dă răspuns acestei întrebări inspirat de textul lui Luca.

Medicul Luca nu se putea să nu menționeze în final că pacientul care fusese bolnav s-a făcut sănătos. Ce tratament l-a făcut sănătos?

Ce rol joacă credința ta în însănătoșirea altora?

Mijlocește astăzi înaintea lui Isus pentru cei bolnavi. Folosește puterea credinței și a cuvintelor lui Isus, influența pe care o ai și relațiile pentru a aduce binecuvântare în viața celor bolnavi.

Discută cu ucenicul 1:1 și cu grupul de ucenici:

- un adevăr care ți-a captat atenția din textul studiat

- un păcat de care trebuie să te pocăiești în urma textului studiat

- o aplicare concretă a adevărului biblic discutat

Luca 7:11-18 - Cutia biblică de rezonanță

Confruntarea dintre Domnul vieții și cortegiul morții

Învierea fiului văduvei din Nain reprezintă un punct culminant în lucrarea de început a lui Isus din Galileea. Prin această minune Își arată puterea nu doar de a vindeca bolnavii sau de a predica, ci și puterea de a învia morții. La drept vorbind, pentru Dumnezeu nu este nici mai greu, nici mai ușor să învie trupurile decât sufletele. Noi, oamenii, suntem foarte impresionați de moartea și de învierea fizică. Dumnezeu, care este duh, este mai preocupat de morții în duh și de învierea spirituală.

Ca Dumnezeu întrupat, Isus manifestă compasiune față de moartea acestui băiat și mai ales față de mama lui. Acest paragraf este unul dintre acele paragrafe specifice lui Luca. Niciun alt evanghelist nu menționează această minune, ceea ce evidențiază și mai bine rolul pe care această minune îl joacă în economia evangheliei scrise de Luca; mai exact în derularea primei părți a lucrării lui Isus din Galileea. Nain era o cetate mică la câțiva kilometri sud de Nazaret. Este menționată doar aici în Biblie și ar fi rămas probabil în obscuritate, dacă Isus nu ar fi făcut această extraordinară minune la poarta cetății.

Luca leagă vindecarea sclavului centurionului roman de învierea acestui tânăr prin expresia din versetul 11: „în ziua următoare”; ceea ce înseamnă că cele două minuni au loc în două zile consecutive. Luca prezintă într-un mod ușor de imaginat vizual cele două grupuri distincte de oameni: **convoitul vieții**, avându-L în frunte pe Isus, și **cortegiul morții**, avându-l în frunte pe tânărul mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă. În ambele grupuri din versetele 11 și 12, Luca prezintă trei elemente: personajul principal, nucleul din jurul lui și o mare mulțime de oameni. Este uimitoare această simetrie, care ne ajută să vizualizăm scena. Isus era aproape să intre în Nain cu ucenicii Lui și cu norod mult după El, în timp ce mama văduvă cu mortul ei și o mulțime de oameni din cetate ieșeau din Nain. Întâlnirea dintre cele două grupuri are loc la poarta cetății. Ciocnirea dintre convoitul vieții și cortegiul morții se petrece la hotar. Cele două grupuri ar fi putut trece unul pe lângă celălalt asemenea mașinilor care merg cu mare viteză în sensuri opuse pe autostradă, dar nu s-a întâmplat așa.

Textul biblic - Luca 7:11-18

Cu aceste informații în minte, citește și studiază Luca 7:11-18. Dacă dorești, poți să diagramezi textul pe o altă foaie de hârtie sau pur și simplu să subliniezi, folosind culori diferite, persoanele principale din text și acțiunile lor exprimate prin verbe, să încercuiești cuvintele de legătură sau locurile în care se petrece acțiunea. (După exemplul primelor două rânduri.)

„În ziua următoare, **Isus** se ducea într-o cetate numită **Nain**. Împreună cu El mergeau ucenicii Lui și norod mult. Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al maicii lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate. Domnul, când a văzut-o, l s-a făcut milă de ea, și i-a zis: „Nu plânge!” Apoi S-a apropiat, și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!”. Mortul a șezut în capul oaselor, și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi maicii lui. Toți au fost cuprinși de frică, slăveau pe Dumnezeu, și ziceau: „Un mare proroc s-a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.” Vestea aceasta despre Isus s-a răspândit în toată Iudea și prin toate împrejurimile. Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri.”

OBSERVĂ ——— **INTERPRETEAZĂ** ——— **CORELEAZĂ** ——— **APLICĂ**

Citește cu atenție și observă direcția lui Isus și a convoiului care îl urmează. Scrie mai jos acțiunile lui Isus.

Scrie mai jos numele cu care este numit Isus în acest paragraf.

Citește cu atenție și observă direcția cortegiului funerar. Scrie mai jos acțiunile mamei tânărului mort.

Corelează și compară învierea acestui tânăr cu învierea fiicei lui Iair (Matei 9; Marcu 5) și a lui Lazăr (Ioan 11). Notează asemănări și deosebiri. Ce concluzie poți trage despre lucrarea lui Isus în urma acestei comparații?

Interpretează cuvintele lui Isus din pasajul de mai sus și extrage adevăruri despre Isus, despre moarte, despre compasiune și durere etc.

Aplică adevărul biblic descoperit la viața ta de ucenic.

Care sunt reacțiile oamenilor față de această minune, după cum sunt consemnate de Luca în finalul paragrafului?

Luca îl numește pe Isus în acest pasaj pur și simplu: „Domnul”. Domnul vieții nu putea trece nepăsător pe lângă tânărul mort și mama lui îndurerată. Când a văzut-o, instant i s-a făcut milă, iar cu această compasiune Isus i se adresează atât mamei îndoliate, cât și tânărului mort. Mesajul compasiunii

pentru mamă este: „Nu plânge!”. Un mesaj pe de o parte predictibil, pe de altă parte contrariant. Ceea ce urmează dovedește că Isus rostește mai mult decât o simplă vorbă care se spune la înmormântări. Sunt trei acțiuni ale lui Isus care urmează: S-a apropiat... S-a atins... a zis. Dacă mesajul adresat mamei nu a mirat poate pe nimeni, mesajul adresat tânărului mort de-a binelea a șocat pe toată lumea. „Tinerelule, scoală-te îți spun.” Cine s-ar fi așteptat ca mortul să se ridice în capul oaselor și să înceapă să vorbească?! Și totuși s-a întâmplat, pentru că Cel care îi spune „Scoală-te!” este același cu Cel care a zis: „Să fie lumină!” „Să iasă pământul din ape!”, „Să mișune apele de viețuitoare!” etc.

Mortul ascultă porunca lui Isus, adică se ridică și face chiar mai mult decât atât, vorbește, adică răspunde Cuvântului prin cuvinte. Gestul final al lui Isus este prezentat de Luca într-un mod foarte înduioșător: „Isus l-a dat înapoi maicii lui”. Ceea ce moartea îi luase, Isus, Viața, i-a dat înapoi. Cel ce trebuia să ajungă în groapă ajunge în brațele maicii lui. Cel care ar fi sfârșit mâncat de viermi a muncit ani buni pentru a da de mâncare mamei lui și familiei întregi.

Nu știm dacă Luca prin prezentarea acestei prime învieri din evanghelia lui, intenționează să anticipeze ce avea să se întâmple la cruce. N-a fost nimeni acolo care să împiedice moartea și îngroparea singurului Fiu, maica Domnului a plecat acasă fără Fiul ei, lăsându-L în mormântul rece.

Luca încheie această relatare cu trei observații:

1. Toți erau cuprinși de frică și slăveau pe Dumnezeu, considerându-L pe Isus un mare proroc, prin care Dumnezeu cercetează pe poporul Său.
2. Vestea aceasta despre învierea tânărului s-a răspândit în toată Iudeea și prin toate împrejurimile.
3. Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri.

Interpretează și aplică adevărurile din aceste trei observații finale:

Discută cu ucenicul 1:1 și cu grupul de ucenici:

- un adevăr care ți-a captat atenția din textul studiat

- un păcat de care trebuie să te pocăiești în urma textului studiat

- o aplicare concretă a adevărului biblic discutat

Notează un gând cu care rămâi în urma studierii acestui pasaj. Meditează la el săptămâna aceasta.

Luca 7:19-35 - Cutia biblică de rezonanță

Ucenicii lui Ioan Botezătorul

Printre cei care au fost martori la învierea tânărului din Nain, erau și câțiva ucenici de-ai lui Ioan Botezătorul. Aceștia, după ce au văzut minunea, au dat de știre învățătorului lor care era închis de Irod. Ioan își cheamă doi discipoli și îi trimite la Isus cu o întrebare cel puțin surprinzătoare: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”. Nu știm dacă era o întrebare chinuitoare, care îl frământa pe Ioan în temniță sau era o întrebare revelatoare pentru cei care erau în afara temniței.

Știm din debutul evangheliilor că Ioan afirmă fără tăgadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu, că el însuși nu este decât înainte-mergătorul, că Cel ce vine după el e mai mare, așa că cu greu ni-l putem închipui pe Ioan contestând toate aceste afirmații, chiar și în condițiile grele ale închisorii. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci aceasta este o dovadă că și cel mai mare om născut din femeie se poate clătina, ceea ce nu înseamnă că este doborât la pământ.

Mărturia lui Isus despre Ioan care urmează îl înalță pe Ioan ca pe un bărbat al credinței, care și-a împlinit misiunea. Rămâne de analizat și o altă ipoteză, și anume că Ioan îi trimite pe ucenicii săi la Isus cu întrebarea respectivă nu pentru că el ar fi avut nevoie de răspuns, ci pentru că ei trebuiau să înțeleagă că misiunea lui s-a încheiat și trebuie să îl urmeze pe Isus. Poate că speranțele ucenicilor lui Ioan s-au năruit odată cu închiderea lui, iar Ioan vrea să le îndrepte privirea încă o dată spre Isus, care era adevărata cale de urmat.

Răspunsul lui Isus pentru Ioan este mai mult decât un răspuns verbal de transmis: „Spuneți-i lui Ioan ce ați văzut și auzit”. El îi implică pe cei doi ucenici ca martori ai lucrărilor Lui, îi pune să vadă, să audă și să mărturisească; lucrări de vindecare, de înviere și de predicare a evangheliei.

Este surprinzător mesajul de încheiere pe care Isus îl transmite prin cei doi: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” Cine s-ar fi putut poticni în Isus: Ioan sau ucenicii lui? Știm că după mai mulți ani Pavel, în a treia călătorie misionară (vezi Fapte 19), încă găsește în Efes ucenici de-ai lui Ioan Botezătorul.

Textul biblic - Luca 7:19-35

Cu aceste informații în minte, citește și studiază Luca 7:19-35. Dacă dorești, poți să diagramezi textul pe o altă foaie de hârtie sau pur și simplu să subliniezi, folosind culori diferite, persoanele principale din text și acțiunile lor exprimate prin verbe, să încercuiești cuvintele de legătură sau locurile în care se petrece acțiunea.

„Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi, și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină, sau să așteptăm pe altul?” Aceștia, când s-au înfățișat înaintea lui Isus, l-au zis: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine să Te întrebăm: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Chiar în clipa aceea, Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele, și multor orbi le-a dăruit vederea. Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.”

După ce au plecat trimișii lui Ioan, Isus a început să spună noroadelor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi și cei ce trăiesc în desfătări, sunt în casele împăraților. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc. El este acela despre care este scris: „Iată, trimit pe solul Meu înaintea Feței Tale, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.” Vă spun că dintre cei născuți din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu, este mai mare decât el. Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui.

Cu cine voi asemăna dar pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine seamănă ei? Seamănă cu niște copii, care stau în piața, și strigă unii către alții: „V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și n-ați plâns.” În adevăr, a venit Ioan Botezătorul, nici mâncând pâine, nici bând vin, și ziceți: „Are drac.” A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: „Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.” Totuși Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei.”

OBSERVĂ ————— **INTERPRETEAZĂ** ————— **CORELEAZĂ** ————— **APLICĂ**

Studiază cu atenție **Luca 7:19-23**. Corelează întrebarea lui Ioan cu primele lui mărturii despre Isus din Luca 3:15-17; Ioan 1:29-34 ș.a. Interpretează și aplică adevărul descoperit la viața ta de ucenic.

Studiază cu atenție **Luca 7:24-30**. Corelează și compară mărturia lui Isus despre Ioan cu mărturia lui Ioan despre Isus. Ce concluzii și adevăruri se pot desprinde din cele două mărturii? Interpretează și aplică adevărul descoperit la viața ta de ucenic. Corelează cu alte mărturii menționate în Biblie, de exemplu în 3 Ioan 1-3, 12.

Studiază cu atenție **Luca 7:31-35**. Interpretează mărturia lui Isus despre contemporanii Lui și ai lui Ioan. Cum se aplică adevărul descoperit la viața ta de ucenic?

Există o inerție a credinței din care unii ucenici nu se pot smulge. Atunci când drumul pe care merg se înfundă și când li se spune clar că Dumnezeu deschide o altă cale, ei pur și simplu preferă să stea într-o stare de negare decât să accepte provocarea de schimbare. Există ucenici care nu pot vedea continuitatea planului lui Dumnezeu și care rămân blocați pe un anumit segment. Ei se poticnesc la fiecare cotitură a drumului, așteptându-se ca drumul să meargă înainte.

Probabil că și ucenicii lui Ioan sau unii dintre ei nu puteau accepta că s-a încheiat misiunea liderului lor. Se așteptau poate la o eliberare miraculoasă, nu reușeau să vadă că Isus este continuarea drumului deschis de Ioan. După ce au plecat trimișii lui Ioan, Isus se adresează mulțimii cu o mărturie despre Ioan. Dacă Ioan Botezătorul este chemat să îl valideze pe deschizătorul de drum, Isus nu face altceva decât să îl valideze pe închizătorul de drum. Cu Ioan se încheia o epocă, cu Isus se deschidea o eră nouă.

Isus vrea să se asigure că mulțimile au înțeles cine a fost Ioan, că a fost un proroc, că a împlinit profeția lui Maleahi, că este cel mai mare din epoca Vechiului Testament și închizătorul acestei epoci. Exact în acest context, Isus vorbește de planul lui Dumnezeu pe care fariseii l-au zădărnicit față de ei, dar pe care vameșii și păcătoșii și l-au însușit, primind botezul lui Ioan.

Isus încheie pledoaria pentru Ioan cu o imagine care ilustrează atitudinea audienței în fața planului divin. Isus îi aseamănă pe contemporanii Săi cu niște copii mofturoși, plictisiți, care nu reacționează nici la o muzică veselă, care ar fi trebuit să-i antreneze la joc, dar nici la o muzică tristă, care ar fi trebuit să-i impresioneze până la lacrimi. Ei își găsesc scuze pentru poticnirea lor, pentru respingerea atât a lui Ioan, cât și a Fiului Omului. Nici Ioan cu viața lui austeră și nici Isus care trăia în mijlocul oamenilor și se bucura cu ei la masă nu au avut impact spiritual în cei împietriți.

Ultimul cuvânt rostit de Isus în această împrejurare pare a fi un cuvânt desprins din cărțile de înțelepciune: „Totuși înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei”. În ciuda refuzul acestor copii răsfățați, există și altfel de copii, copiii înțelepciunii, care au dat dreptate planului lui Dumnezeu.

În ce constă înțelepciunea acestor copii ai Înțelepciunii?

Discută cu ucenicul 1:1 și cu grupul de ucenici:

- un adevăr care ți-a captat atenția din textul studiat

- un păcat de care trebuie să te pocăiești în urma textului studiat

- o aplicare concretă a adevărului biblic discutat

Luca 7:36-50 - Cutia biblică de rezonanță

O poveste cu tâlc despre datorie și iubire, credință și iertare

Nu știm de unde a ajuns Luca să cunoască întâmplări despre care doar el scrie. Pățania lui Simon fariseul, care l-a invitat pe Isus la el acasă este relatată doar de Luca. Poate ca să ilustreze ceea ce tocmai a spus Isus despre farisei care au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei și despre păcătoși care l-au primit, despre copii răsfățați și mofturoși și despre copii înțelepți.

În loc să fie în centrul atenției, cum poate și-a dorit în ziua aceea, pentru că – nu-i așa? – a făcut un lucru foarte neobișnuit pentru un fariseu invitându-l pe Isus la prânz, Simon fariseul se trezește pe marginea scenei, pentru că o femeie va face ceva și mai neobișnuit decât el. Parcă asistăm la o competiție a celor mai neobișnuite lucruri făcute față de Isus. Nu știm cât de curate au fost intențiile inițiale ale lui Simon, cert este însă că în loc să se aleagă cu niște trese sau insigne din partea lui Isus, el se alege cu mustrare și retrogradare în fața femeii.

Cu siguranță Simon a trebuit să depășească câteva bariere și să-și facă curaj să-l cheme pe Isus la el acasă, dar femeia aceea păcătoasă a depășit mai multe bariere decât el și a dovedit și mai mult curaj. Simon a cheltuit, probabil, ceva cu masa pe care a dat-o lui Isus și ucenicilor Lui, dar femeia a cheltuit și mai mult, vărsând vasul cu mir pe picioarele lui Isus. Mirosul de mâncare, care ar fi trebuit să-i aducă poate laude lui Simon, a fost depășit în intensitate de mirosul mirului cu mult mai puternic. Da, în orice s-ar fi luat la întrecere, femeia aceasta câștiga în competiție cu Simon și exact asta avea să spună Isus printr-o poveste.

Chiar și în poveste, femeia are o datorie mai mare decât fariseul. Femeii i se iartă mai mult decât lui Simon și femeia este evidențiată că implicit îl iubește mai mult pe binefăcătorul ei decât Simon.

Textul biblic - Luca 7:36-50

Cu aceste informații în minte, citește și studiază Luca 7:36-50. Dacă dorești, poți să diagramezi textul pe o altă foaie de hârtie sau pur și simplu să subliniezi, folosind culori diferite, persoanele principale din text și acțiunile lor exprimate prin verbe, să încercuiești cuvintele de legătură sau locurile în care se petrece acțiunea.

„Un Fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa Fariseului, și a șezut la masă. Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa Fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor, și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei, și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult, și le ungea cu mir.

Când a văzut lucrul acesta, Fariseul, care-L poftise, și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă.”

Isus a luat cuvântul, și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” – „Spune, învățătorule”, I-a răspuns el. „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cinzeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.” Apoi S-a întors spre femeie, și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.” Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”

Cei ce ședeau cu El la masă, au început să zică între ei: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?”

Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

OBSERVĂ ————— **INTERPRETEAZĂ** ————— **CORELEAZĂ** ————— **APLICĂ**

Studiază cu atenție Luca 7:36-50. Observă acțiunile, gândurile și vorbele **fariseului Simon**. Notează-le mai jos și trage o învățătură din ele.

Studiază cu atenție Luca 7:36-50. Observă acțiunile și gesturile **femeii**. Notează-le mai jos și trage o învățătură din ele.

Studiază cu atenție Luca 7:36-50. Observă acțiunile și cuvintele lui **Isus**. Notează-le mai jos și trage o învățătură din ele.

De ce crezi că pierde Simon „competiția” cu femeia păcătoasă în fața lui Isus?

Cu ce încearcă să impresioneze Simon? Dar femeia?

În confruntarea finală, Isus îi pune față în față pe cei doi, pe Simon și pe femeie, evidențiind ce nu a făcut Simon și ce a făcut în schimb femeia. Sub avalanșa de lovituri verbale, Simon dispare pur și simplu din scenă, iar femeia aude juriul care o declară campioană: „Iertate îți sunt păcatele”.

Studiază mai multe pasaje din Vechiul și din Noul Testament, care vorbesc despre iertarea lui Dumnezeu. Extrage învățătura biblică despre iertarea păcatelor și împărtășește-o cu grupul.

De ce Simon nu a auzit cuvintele: „Iertate îți sunt păcatele”?

Dacă în debutul scenei Simon domina ca gazdă, ca fariseu, ca unul care a făcut un lucru deosebit, în final Isus evidențiază cât de puțin însemna, de fapt, ceea ce el credea că e mult.

Toți cei care se apropie de Isus sunt cu atât mai câștigați cu cât aduc mai puține merite și mai multe păcate. Tranzacția iertării definește și gradul iubirii. Cu cât aduc mai multe păcate și îmi sunt iertate, cu atât percep mai intens iubirea lui Isus și Îl iubesc la rândul meu mai mult.

Nu știm cât de bine le-a căzut mâncarea celor de la masa fariseului, dar știm că au rămas cu o întrebare: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?”. Însă Isus, ca și cum ei nu ar exista acolo, i se adresează doar femeii: „Credința ta te-a mântuit. Du-te în pace!”.

Cu câtă amărăciune și apăsare în suflet trebuie să fi rămas Simon în propria casă, suportând pentru încă o vreme mirosul parfumului și al înfrângerii. Cu câtă bucurie și pace trebuie să fi plecat femeia din casa lui Simon, trăind o eliberare deplină în urma frângerii.

Discută cu ucenicul 1:1 și cu grupul de ucenici:

- un adevăr care ți-a captat atenția din textul studiat

- un păcat de care trebuie să te pocăiești în urma textului studiat

- o aplicare concretă a adevărului biblic discutat
